

[Erik A. Jensen.]

punkter på dette område, og vi er sikre på ikke at blive misforstået, når vi undlader at ulejligge tinget med dette.

Grøndahl: Lovforslaget vedrørende ændringer i lov om lønninger og pensioner m. v. til statens tjenestemænd kan vi i det væsentlige godkende. Det modsatte gælder forslaget til normeringslov. Ifølge den højtærede finansministers skriftlige fremsættelse medfører normeringslovforslaget stort set ikke nogen forøgelse af det samlede antal tjenestemandstillinger undtagen for politiets vedkommende og for de nyoprettede revalideringscentre.

Under centralstyrelsen er ministeriet for kulturelle anliggender dog foreslået normeret med 1 departementschef og 2 kontorchefer. Nu er dette ministerium jo en ganske ny foretælse, som har hentet sit arbejdsområde fra forskellige andre ministerier, hvorved disse er blevet aflastet. Jeg ser imidlertid, at dette nye ministerium foruden sin departementschef og de to kontorchefer, som er nævnt i ministerens fremsættelse, i normeringslovforslaget også er forsynet med 22 sekretærer, fuldmægtige og ekspeditionssekretærer, 4 assistenter og 1 betjentformand. Hele dette store tjenestepersonale burde være afgivet fra de ministerier, hvis arbejdsområde er blevet nedskåret; men så vidt jeg kan se af det omfangsrige forslag til normeringslov, er dette ikke sket. Kan ministeren oplyse, hvorfor der tilsyneladende her er sket nye normeringer?

Hovedindtrykket af dette normeringslovforslag, der er anslået at ville koste 7 mill. kr., og som ifølge ministerens fremsættelse stort set ikke forøger tjenestemandenes antal undtagen for politiets vedkommende, er meget forstemmende, idet det efter min opfattelse betegner en så at sige uafbrudt række af længlidninger. Et enkelt eksempel findes i bilag 2 til betænkningen; her siger den højtærede minister om fængselsvæsenets lærerpersonale følgende:

„Fængselslærerne er endvidere på grund af den spredte arbejdstid ikke som andre lærere i stand til at skaffe sig biindtægter ved undervisningsarbejde inden for aftenskolen og aftenhøjskolen m. v.“

Ministeren bruger denne begrundelse plus lærernes eventuelle byrdefulde arbejde plus arbejde om aftenen, på lørdage og søn- og helligdage til at foreslå en meget betydelig forbedring af deres lønninger. Denne begrundelse kan ikke være rigtig for alle lærerne, da jeg er blevet gjort opmærksom på tilfælde, hvor fængselslærere har ekstræindtægt som lærere ved kommunale skoler og det både om dagen og om aftenen.

Jeg vil anmode den højtærede minister om at rette henvendelse til justitsministeren, for at det kan blive undersøgt, om lignende forhold gør sig gældende i større udstrækning, thi hvis det er tilfældet, bortfalder jo motiveringen for denne længlidning.

Da det er den siddende regering, der gennem sin finans- og skattepolitik har det absolutte ansvar for det meget mildt sagt økonomiske virvar, der nu hersker her i landet, burde regeringen også have det ansvar alene ved sine egne stemmer at føre dette inflationsfremmende lovforslag igennem. Det er beskæmmende, at ikke et samlet folketing uanset partifarve nu har kunnet mande sig op til et klart nej til yderligere længlidning og et klart nej til de forskellige foreningsledere, der uden blusel benytter indrømmelser til andre grupper som løftestang for egne krav. Er ordet nej da helt forsvundet ud af tingets og regeringens ordbog? Dette nej må jo omsider siges, så hvorfor ikke sige det nu?

Det burde under alle omstændigheder have været tilfældet over for lønkravene fra cheferne og souscheferne ved revalideringscentre, der efter pressemeddelelser — senest i Berlingske Aftenavis i går — har truet socialministeriet med at opsigte deres stillinger som ledere, hvis ikke de fik den løn, som de krævede. En sådan fremgangsmåde karakteriserer sig selv og rejser det spørgsmål, om de nævnte chefer og souschefer overhovedet er egnede til at overtage disse ansvarsfulde poster. Ministerforhandlinger, ved hvilke modparten møder bevæbnet med et ultimatum, er uværdige for ministeren. Lad dog disse personer gøre alvor af deres trussel. Mon ikke de kan erstattes?

Partiet venstre har i lønningssudvalget som de eneste forsøgt at dæmme lidt op for kravene, og derfor kan vi stemme for æn-